

DIFFERENSIALKRAFTEN THE δf -FORCE

Akselerasjon effekt energi hastighet i
fysikkens og kjemiens verden: I Universet, i
Partikkel-fysikken. I kvante-teorier.

DENNE NYE KRAFT-MOTKRAFT-MODELLEN BYGGER PÅ ORIGINALENS
LOGISKE GRUNNFUNKSJON

THE CHANGING FORCE; KAMOS – FORANDRINGSKRAFTEN.

STILLER VI DE RETTE SPØRSMÅLENE?

EN VITENSKAPELIG VEI TIL ERKJENNELSE!

Bevissthetens Sammenlignings-funksjon/fysisk Tilpasnings-funksjon: Fra samme logiske kilde-funksjon!

En konstant super-flytende balansert aggregat-kraft-utveksling.
FUNKSJONEN GIR ROM-STOFF-TID-BEVEGELSE, DRIVKRAFT OG ENERGI,
KRAFT-MOTKRAFT, FORMER, GRAVITASJONSKRAFT OG DE FYSISKE LOVER.

E-bok: Differensial-kraften the δf -Force Akselerasjon og Energi-balanse i fysikkens verden (PDF)
ISBN 978-82-93780-20-5 forf. Roger Bergersen 2023
Utgitt av Next Forlag Bergersen org.nr 920766048 MVA

E-bok: Differensial-kraften the δf -Force Akselerasjon og Energi-balanse i fysikkens verden (PDF) ISBN 978-82-93780-20-5 forf. Roger Bergersen 2023 Utgitt av Next Forlag Bergersen org.nr 920766048 MVA

Akselerasjon effekt energi hastighet i fysikkens verden

Ut fra differensialkraftens fremstilling av en og samme grunnhastighet, og styrke, energi, med utvekslinger, strømmer og mot-strømmer som i en flytende aggregatstand for gravitasjons-kraft og elektromagnetisme, svak-sterk kjernekraft, likeså anti-graviterende strømminger, balanse-bevegelse i energiene, så følger oppdagelsen av at en kraft som utveksler mot et senter får en begrensning som sirkulært mer vertikalt felt, eller med stort nok press fra alle kanter, vi danne kuleformede virvler, og som da henger, blir trege, i den kraftstrømmen de er dannet i.

Jeg kunne ikke med instrumenter eller teorier ellers vite sikkert om det var samme hastighet på lys og gravitasjons-hastigheten, annet enn at man antok at disse var ganske like ved beregninger fra CERN og atom-teoretiske fysikere jorden rundt. Men da lyset følger langt mer rettere strekningslinjer, balansert med gravitasjons-rom-krumningene, og samtidig interagerer med gravitasjonstrykket, antok jeg derfor at indre gravitasjons-rotasjons-utveksling og lys/fotoners vertikalvirvling hvor disse fulgte gravitasjonsstrømmen at likheten kunne være tilnærmet den samme.

I differensialteorien har alt samme grunnhastighet fordi alle punkters bevegelses-endrings-faktor og utstrekning er samme funksjon, en lik rombevegelses-proporsjons-funksjon for vekstlignende likedan funksjon overalt, som utbredt endelig ikke kan vokse mer og omdannes til indre vekst med samme ekspansjons-trykk overalt. Kun utvekslingene danner da akselerasjonsfelt, og omdannes fra enkel m/s-hastighet til m/s²-hastighet, der utvekslingen dominerer nettopp med m/s². Men alle bevegelser av denne ekspansjons-styrken er i balanse, lik kraft-motkraft, likedan bevegelses-energi og mot-bevegelses-energi.

Ved et mer jevnt felt, mulig mest likt et rettlinjert feltområde med svak krumning, vil det dannes også mindre hastighets-løkker i kraften som kan tilsvare de partikkelomstendigheter vi har. Mitt eksempel der jeg lokaliserer tettheten til å firedoble seg ved halvering av avstand inn mot sentret til et legeme, som tilsvare inn og utgående kraftfelt likt med Newtons og Einsteins formler for akselerasjons-verdier, hastighets-tilnærmings-beregninger, og jeg samtidig da får den samme square-rot-formelen, eller omvendt slik, square-formelen, invers eller omvendt, så ser jeg hvordan denne virker likedan for legemer som kolliderer eller bremses ved ulike tyngder eller hastigheter ved forskjellige gitte friksjonsverdier på en overflate som ligger like langt fra et gravitasjonsobjekts senter.

Når differensialkraften sier at samme hastighet gjelder for alt, og et rundt objekt slik har slik gravitasjon-akselerasjon innover, eller lignende for lys-masse, lyshastigheten, der nyere målinger også påviser at de har samme hastighet ganske nøyaktig, og i tillegg at $E=mc^2$, det vil si at maks-hastighet vi måler på et objekt lokalt eller i beregning i verdensrommet, i utgangspunktet uansett hvor lokaliteten befinner seg, gir lyshastighet som topphastighet, og ellers samme kraftakselerasjonsformel gjelder for både gravitasjons-avstanden for et gravitasjonsobjekt og for kraften hos legemer som beveger seg, eller beveger seg på en klode, eksperimentelt i fysikk og kjemi, og teknisk instrumentalt ved forskning;

Så kan jeg påstå, si: at det med sikkerhet er slik at en jevn avstand fra et sentrum og akselerasjon hos et senter-masse-objekts gravitasjon innover, at disse proporsjoner er helt like, og derfor at den potensielle graviterende bevegelsesenergien og den normalt omdannede bevegelsesenergi ved akselerasjoner av legemer følger samme proporsjons-formel, med samme begrensning i bevegelses-mengdene, slik som opp mot lyshastigheten.

I differensialkraften skal disse funksjoner som en virvel i en elv, eller flere slike virvler følge lignende planck-balanser mellom feltet rundt og partikkelfelt-formens styrke hele veien. Tilsvare vel en god del av planck-Lorentz formelen Einstein benytter i gravitasjonsteoriene sine, og i $E=mc^2$, ellers hadde formelen ikke blitt nøyaktig.

Kort sagt: Den modellen jeg viser til tilsier at det rent balansert proporsjonalt blir nøyaktig at den potensielle bevegelsesform og den bevegende tilstanden til samme form, eller former, gir at det er nøyaktig samme hastighets-ndring, energi-styrke-ndring fra potensiell til bevegelses-energi, der lyshastigheten i gravitasjonen nettopp viser maksverdiene. Dette stemmer med formlene vitenskapen har funnet for tilstandene.

Dette er mitt argument for at potensiell og kinetisk energi er nøye balanserte omdannelses-mengder av styrke og hastighet, altså effekt. Som igjen betyr at energiformene er konstante fordelingsmengder i en gitt kraftroms-verden, og kun utvekslinger med omliggende kraftfelt til et univers kan endre trykkene, men at de samme balanse-lovene allikevel gjelder. Også at det er samme kraft som endrer seg uten tap.

Bare formasjonen til energiene omdannes, men som her innebærer styrke, trykk og hastighets-funksjon i samme produkt, og produktet har jeg forklart med en absolutt differensialfunksjon, en differensierende differensialfunksjon hos hvert punkt eller kontinuitet hos differensialkraften. The ∂f -Force. Dette gir grunnlags-funksjonen til balanse-energiene og til feltteoriens holdbarhet og funksjon, slik som planck-faktor, G-faktor, Newton-Lorentz-Einstein-formlene, og gradene til kvantverdier i kjemi og fysikk ut fra også kvante-elektrodynamikken. Til Banene i partikkelfysikken og til quark-balansen, partikkelbalansene, til universets galaksebaner og eventuelle utvidelser og sammentrekninger i rommet. Masse-felt-endringene ved hastighet og energi-tetthet. Denne er grunnlaget for hva vi funksjonelt finner i kjemien og fysikken, som lenger ikke er adskilt teoretisk men adskilt noe eksperimentelt. Nødvendig for biologisk og teknisk utforskning.

Tross dette hvor vi har stabile tilstander for energinivåer, så er kraftfeltet rundt aktivt, og i endrings-posisjon, hvilket gjør at overgangsfelt-transformasjoner viser styrke-akselerasjoner og formasjoner som er mer analoge og resonans-virkende interaktive, og som trengs for at bevisstheten skal merke styrker i følelser og ved fysiske endringer i energi, altså refleksjons-sammenligninger som må skje. Sammenligningsfunksjon/tilpasnings-funksjon. Her snakker jeg ikke om alles virkelighet, men om VIRKE-LIK-HETEN.

Det var meget logisk fra 1600 til i dag at forskerne begrenset hvilket kraftmønster de undersøkte ved navngivelse som magnetfelt, elektrisk felt, syre-base, temperatur for smelte, fryse, kokepunkt, og videre for lys og varme, radiobølger, men likedan at man som Gauss fant proporsjon mellom mekaniske massebevegelses-energi og Maxwells elektromagnetiske formler. Einstein fører formlene sammen til samme styrketeori, men kan ikke gi funksjon til rom, til bevegelse, til endring, til tid-bevegelse, til det enhetlige i elektromagnetisme og gravitasjon. Ser vi tilbake til det var det logisk riktig forskning for feltanalyser, men i dag, at omdannelse mellom gravitasjon og masseenergi, samt elektromagnetisme, viser at de ikke skulle ende med en adskilt feltforståelse.

At ulike feltoppførsler blir ansett som fremmede for hverandre er feil. Som omdannelse viser de at det er samme kraft uansett hvilken vei vi snur på dette. Å gi feltene forskjellige navn i stedet for grader av samme kraftendring er altså feil. Vi vet at disse matematisk-geometrisk og energistyrke-beregnet er samme sak. Bølgekraft og materiebølge er ulik vinkling på samme regnestykkers resultat av samme objekt. De regnes noe samkjørt i dag, men det er ikke energiformene det står på dette problemet. Heller at det er troen, lignet Gud eller Marx. At hva det er for noe, er troen på bølgekraft og materiebølge, og ingen av disse termene påviser deres eksistens-funksjonelle årsaker.

Vi kan heller aldri si noe om bestand-del materie og ånd, hva det er av, fordi det eneste som teller for en bevissthet og oversikts-forståelse er hvordan det virker. Hva det ER, er uvesentlig og er underordnet virknings-funksjonen. ER og Virkning er den samme VIRKE-LIK-HET. Uten virkning ingen referanse eller formasjon. Å forstå skal jo være ER-LIK med. Om bevissthetens sammenlignings-funksjon er tilsvarende lik fysikkens, naturens, tilpasnings-funksjon, så er det en mulighet for overenstemmelse mellom disse.

All annen henvisning til **grunnfunksjonen til differensialkraften, hvilket fremkaller gravitasjonskraftens** oppførsel, og er samme kraft, og til **logisk teori for grunnstofflista og planck-balansen i kosmos og partikkelfysikken**, hvor eksemplet med **opdagelsen av hastighetsløkkene og runde objekters felt-utveksling virker i et kraftfelt sammenlignet med proporsjonene til legemers bevegelse og masse som er i samme avstand fra objektets senter**. Forklarer krumningene, tregheten, tidsforsinkelsene, lengdeforkortelsene, masse-økning. Dette bekrefter observasjons-data for forholdet kinetisk og potensiell energi, og hvorfor det er slik. Bak-grunns-funksjonen til balansen i disse bevegelsesstyrker/energi, deres kraft-motkraft, kraft-antikraft i alle varianter.

I denne likedanlike likevektige kraftmodellen som gir 1 og samme hastighet i alle punktlige og kontinuerlige felt-kraftlinjer pr like mengder slike, og som er av det samme, altså samme tetthet for alle samme volumer, så gir grunnmodellen at alt som går inn i en virvel, vertikalvirvel eller kule-virvel i et balansepunkt for felt linjer inn fra alle kanter, at vi får en kjegleformet tetthets-økning innover som stemmer med kvadratrot i arealtetthet for hver halvering av avstand innover lik akselerasjons-loven vi kjenner.

Når vi da tenker oss at det skjer en utveksling i ett univers, gitt som en utvidelse, ekspansjon, gitt ved en kraftutveksling, og som aldri kan skje uten romslig kraft fra alle kanter, så vil dette gi en kulevirvel med bestemt retning på kulespinn som summen av kraftretninger feltlinjene kommer fra. Sjansen for at en slik senterrelatert utveksling ikke har slikt kule-spinn blir nøyaktig 0 eller 1/uendelig, ikke mulig eller uendelig ikke-realiserbart.

Det vi undersøker eller fokuserer på er ekspansjonsbølgene utover. Dette skjer aldri om det ikke er deler av den innkommende kraftstrømmen vi møter som gir årsak til deler av spinn-funksjons-retninger, altså en liten eller større dreining av det utvidende kraftrommet i tillegg til ekspansjons-retningen, og videre umulig om det ikke er kraft innenfor som med-skyvende for utveksling og at det utenfor ekspansjonen er et kraftrom, motkraft å utveksle utover i, og der alt blir en samlet balansesum.

I vårt eksempel, modell, der utveksling finnes overalt så gir dette alt kraftrom ett likt gjennomsnitt-kompresjonsrom totalt sett overalt. Men det er kun mindre deler av felt-kraftlinjer som frigjøres til de forskjellige utvekslingene. Dette betyr at i alle jevnt over like jevne kraftbalanserom, slik som laget eller nivået som universrommet befinner seg, eller det lokale kraftrommet vi befinner oss i, tilsvarer at det er en likevektig kompresjon i et slikt rom. Både ekspansjon og rotasjonsspinn gir en buet kuleformasjons-overflate, det vil si en eller annen grad, bøyning eller krumning av det vi som små skapninger oftest oppfatter som rettlinjert, vannrett, loddrett.

I vår modell viser vi at samme hastighet er makshastigheten innover i objekter, samt gir fast proporsjon for akselerasjon innover grunnet mer kraft for hvert sted areal i samme mengde som vi har ellers for de ulike arealer i trakten vi snakker om, innover mot et utvekslings-senter. Selve utvekslingssirkelen vil virke som en forkortelse av tiden, der et likevekts-punkt virker som 0-tid, selv om dette betyr en tid og hastighet lik med samme hastighet i sirkulasjonen av kraften inne i et objekt tilsvarende samme lengde på en rett bevegelsesstrekning. Eksempel med en hastighetsløkke viser samme hastighet når noe går ut av et objekt eller sirkulerer i samme avstand fra samme objekts sentrum. Dette betyr at hastighet inn i objektet og i en gitt avstand fra sentrum, eller som fortsetter videre ut av objektet, at alle disse gir samme makshastighet nettopp derfor.

Dette igjen er altså likt med gravitasjon og lyshastighet i rommet, eller i et lokalt gravitasjonsrom. At minste bølger, partikler, blir dratt med av utvekslingshastigheten til det lokale gravitasjonsrom. Modelle viser alltid samme hastighet inn, ut og i samme avstand fra et sentrum av en kraft, for hva som er en og samme makshastighet. Når vi kommer til alle jevne lite bøyde, eller i vår gitte målstogg nesten rette kraftrom, men som i store avstander viser avbøyning krumning av objekt-overflater eller virvelutvekslinger, til å begynne likedan som gaussiske beregninger for krumninger av noe. Når noe bøyes oppstår et overtrykk på undersiden, og som i mange tilfeller derfor krøller seg.

I alle ganske jevne gravitasjonsrom eller i alle jevne kraftfelt med svak bøyning, så vil det dannes utbuling, brekksone, altså være en svak eller sterkere utvekslings-hastighets-retning, sirkulasjon i spenningstrykk, turbulens, altså ett kompresjonstrykk som tilsvarer nesten absolutt jevnt kraft-trykk, likt som gravitasjons-kompresjonens indre turbulens-utveksling. Spesielt for de lokale kraft-områder med slik som forholdet mellom partikkel, mennesket, jorden, i ett så enormt størrelse-univers som forskjell mellom det lille og det store.

Vi kan hevde at alle slike jevnere utvekslingskraftrom, og dermed jevnere kraftfelt, gravitasjonsfelt, har sine til dels jevne kraftrom-strømmer, trykklag, som er årsak til at samme hastighets-proporsjoner oppstår lokalt og som snitt i ett sammenhengende nivå, hvor utjevninger i hovedsak skjer mellom objekter i dette samme trykk-nivå-laget. Det vil da si at en og samme hastighet eller lik kompresjon gir lik hastighet, som igjen betyr at forholdet rettlinjert makshastighet er lik utvekslings-makshastighet innover i ett objekt, eller slik som når en over-flate er sirkulær, kule-formet, når et objekt beveger seg med samme avstand fra sentrum, da kule-overflaten virker som en rett linje i forhold til et senter.

Da skal makshastigheten til et objekt som beveger seg, og maks-hastigheten innover om det er samme kraftlinje-hastighet tilsvare å være en og samme grunn-hastighet. Med dette er det avgitt forklaring til proporsjonen der akselerasjon, inn mot potensiell kraftbevegelse, sammenlignet med akselerasjonstetthet, masse, eller også et masseobjekt, der økning av akselerasjons-hastighet til objektet, forholder seg som energien kinetisk bevegelses-kraft gitt ved forholdet til kompresjonsrommets makstrykk for det lokale feltrommet.

Tegningen for dette viser at bevegelsen inn, den samme, og makshastighet i et og samme nivå fra et senter, gir samme akselerasjonsnivåer, som forholder seg til makshastigheten. Dette betyr at Lorentz og Planck energiforhold i forhold til maks-hastighet, lyshastighet, og Einstein mer radikale generelle formel der lyshastighet i et lokalt kraftrom, er gitt i forholdet slik som makshastighet i forhold til de hastigheter og masser, gravitasjonsstyrke, som slike kompresjons-rom her gitt ved sammenligning av en masse-fortetning innover i slik lys-hastighet, og likedan hvor stort, som lyshastighet brukes som avgjørelse for hvor mye reel bevegelse som kan frigjøre styrke, der masse og hastighet, *lysets*, er de gitte måle-enheter i formelen.

Det holder med en løkke på en snor som trekkes gjennom en sirkel-form for å se at det er samme hastighet inn og ut av sirkelområdet, eller mange tråder inn mot et senter, for å se at det dannes en indre sirkulasjon som bremser mengden balansert trådmengde for å illustrere en ytre grense tetthet på tråder i forhold til omgivelsenes ellers rettere retninger på vei mot en slik senter-utveksling, for at vi kan si at det var den samme hastigheten som blir trukket igjennom sirkulasjonen. Dette gir i forhold til samme hastighetsretning et tidstap og en lengdeforkortelse, en sum tregthet i en utveksling. I tillegg kommer trykkretninger, rommets og objekters krumningstetthet.

Mellom en rett linje og en sirkulasjon, sirkel, hastighets-løkke, finnes det et avbøyende innløp som tiltar, og på vei ut avtar, og som er de gaussiske krumnings-proporsjoner. Men også her viser tetthet ved avstand til samme kvadratiske størrelser pr halvinger av volumet til avbøyninger, der vi kan nytte halving av kvadrert volum som sammenligning av hastighetsløkkes tetthet som tilsvarer Gauss små punkter.

En enkel fremstilling er i alle fall sirkel-løkken på en tråd som dras gjennom en slik form med ett løkkespor i. Vi vil da få samme makshastighet i retning løkkeobjektet, avbøyning inn i sirkulasjonen med samme hastighet, og avbøyning ut igjen tilbake til rett retning fra løkkesporet. I løkken er den gitte maksmengden til tråden, kraften, som vi kan kalle potensiell bevegelsesmengde, og som balansert i rommet er årsak til hvordan samme kraft i et kraftrom med lik topp-utvekslingshastighet gir stabile partikkelenergi og videre mengden kinetisk bevegelsesenergi ut av slike objekter. Om et annet objekt finnes på sirkelflaten virker den som et 0-punkt bevegelse i forhold til sirkelgangen. Men om den er av samme potensielle innhold bevegelsesmengde og utløser denne vil topphastigheten her også bli lik snorens hastighet.

Topp hastigheten vil være den samme, men vi ser at denne virker som forholdet akselerasjons-hastighet i forhold til makshastigheten om den er i bevegelse på denne sirkelflaten. Det er samme masse, og da må de ha lik topphastighet. I alle disse tilfeller uansett kompresjonstrykk når løkker dannes i rommets energier, så vil vi få samme påvirkning av objekters bevegelsesakselerasjon i forhold til et sentrum som proporsjonen til den sentrumsrettede loddrette kraftens akselerasjonstetthet. Bevegelsesmengden til et objekt vil slå ut samme proporsjon forsinkelse av brems eller kollisjonsstyrke, altså at bevegelser i rommet følger akselerasjonsloven frem til makshastigheten i utvekslings-strømmen objekter dannes i.

Men bare om det er samme kraft og grunnhastighet slik som i differensialkraft-modellen og dens kraft-motkrafts-likevekts-balanse. Denne tilsier også at krumninger likt hastighets-løkker, overgangen mellom en rett fast hastighet og en sirkulasjon, spiralbevegelse, dermed gir et forhold mellom rett strekning og avbøyning som er lik akselerasjon, det vil si der rettlinjert m/s går over i avbøyningskrumningen m/s^2 i forholdet mellom disse. Det er det samme vi ser i Einsteins formel, der gitt makshastighet i rommet, lyshastigheten c , og samme elektromagnetiske gravitasjonsmengde har makshastighet c , og at vi får akselerasjon mellom 0 og makshastigheten som bevegelses-styrke eller effekt-størrelsen uansett kraft og objekt.

Da gravitasjonskompresjonens balanse bestemmer krumning og balanse-løkke-kompensasjon for balansen, partikler, masser, og fordelingen av kraft til objektet og romkraften rundt disse, så fordeler samme kraften seg ved hver forskjell i tilstanden $\%=\%$ hver, og gir Planck-balansen, konstanten, og gir samtidig forskjellen for Lorentz tids-hastighets-forsinkelse i forhold til lyshastigheten. Dette gir samme forhold for rette kraftfeltstrømmer i en jevn grunnkompresjons-kraft, altså gravitasjonsrommet som det differensialkraftens eksempel med hastighets-løkker viser. Det gjelder uansett hvilken kompresjon det gjelder, sorte hull, BigBang, enhver friksjon, turbulens som betyr fordelinger av trykkretninger, spredning og samling for balansejustering i krumninger av romkraft og objekt/partikkelretninger.

Dette er grunnen til at jeg visste at før jeg fikk høre om interstellart objekt på vei mot sola som ville dreies av solens tyngdekraft, at jeg tross at det ikke skulle være oksygen på objektet, at det vil revne eller sprenges, og at jeg hadde en indikasjon på dette fra da jeg hørte om at gravitasjonen fra Jupiter og Saturn får det indre i enkelte måner til å smelte, friksjon, eller også å gi vulkanutbrudd, på objekter som var for små til selv ha slik energi-produksjon eller varme. Hvor rett mot et objekt, eller hvor mye det dreier er avgjørende for når ett objekt sprenges. Er det ikke helt rettlinjert blir det ubalanse tidligere og vil revne, sprenges.

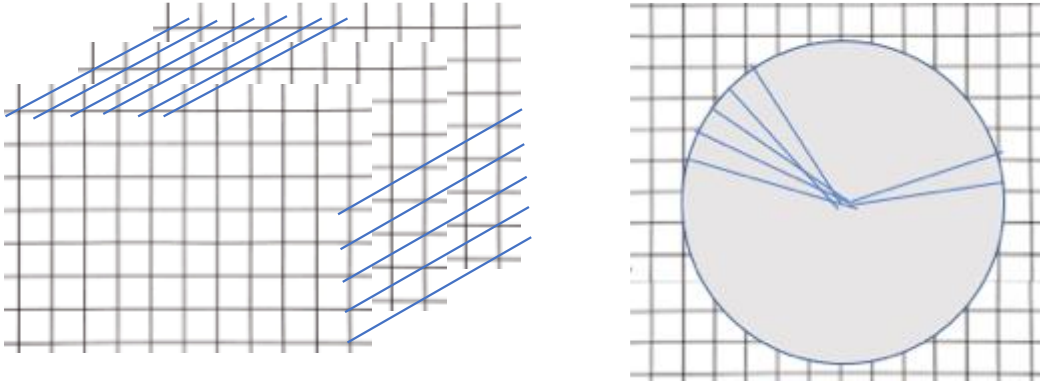
Eksempel objektet over Sibir i 1908, og kometen som traff Jupiter tidligere på 2000-tallet. Jeg var sikker på dette. Lignende meldinger hadde CERN, NASA, Astrofysikere, andre forskere, tidligere støttet opp om, slik at usikkerheten min hadde blitt borte. Det er også signaler om dette fra mange av Einsteins utsagn, og forhold som med nøytronstjerner og sorte hull. Lignende prosesser skjer her i horisonten og i kollisjonene. Ustabilitet i solens fusjon-fisjon, og i atombomber, der energier frigjøres, handler om det samme. Uansett om hvor mye kvante-teori og frekvenser det er snakk om. Det er gravitasjonskraftens enhetlighet for balanse som er gyldig for masser og frekvenser verdi. Trykkrommets likevekts-balanse, som vi ser er bevegelsesens balanse også.

Massen og hastigheten bestemmer effekten. Du kan doble hastighet og doble massen, og få en 16 ganger så stor smell. Da c^2 for hastighet er lik med hastighets-kvadratet til alle bremselover, er c^2 største bremskraft. Energi er derfor $E=Mc^2$! Innenfor dette kan vi ha Watts effektregnskap over lengre tid enn det Newton normalt sammenlignet med. Gauss kunne vise at masse ga samme resteffekt som styrken til spennings-summene til alle Maxwells formler, til dels masse i forhold til elektromagnetisk kraft, altså nesten lik masse = lys-energi-formel, $m=c$! Gjett om Einstein bemerket seg dette.

Nå kan du studere figurene for partikkelforhold i kraftrommet, utvekslingen av kraftlinjer, hastighets-løkken, og der proporsjoner og akselerasjoner fra grunnmodellen i denne kraften viser, og sammenlignet med Einstein-Hawking's modell av samme energilignelse for hastigheter i rommet i forhold til lyshastigheten.

Se neste side:

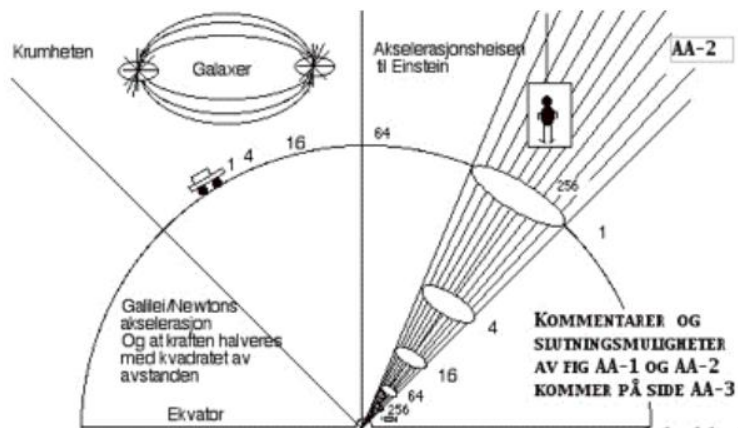
Vi tar nå ett relativt rettlinjet jevnt kraftfeltrom, trykkrom, illustrert med streker med lik lengde i mellom linjene for å illustrere lik tetthet i kraftrummet: I dette kraftrummet møtes disse der det dannes en sirkulasjon, en utveksling for balansens skyld fordi rommet bøyes ved et balansepunkt for kraftutvekslingen på et slikt sted, lignende et kollisjonssted, lignende der vannstrømmer møtes og danner en virvel. Fordi denne kraftfunksjonen kan ikke forsvinne, erstatte, eller opphøre hverandre slik at vi får mindre eller mer kraft. Kollisjon betyr nødvendig utveksling fordi bevegelsesmengden ikke kan stoppes:

Rommets rotasjoner i et jevnt felt er ganske balansert likedanne utvekslinger, og kan ligne litt på ett gitter som her. Altså et rett-linjet lik fordelt kraft alle veier, med en gitt strømningsretning. En dannelse av et kule-virvel-felt viser her at feltstyrken i rommet som avsettes til virvelen, kula, har lik styrkemengde på vei inn og ut av kula før det smalner inn mot kulas rotasjons-sentrum. Den rette kraftlinje-mengde i rommet, og inn/ut-løps styrke er like store og gir forskjellen mellom rommets og partikkelens Feltkraft-dominans. Det hva et jevnt felt gir, og det som skulle vises her

Sirkelen er fra diameter tverrsnitt for å vise feltlinjevei, og her vises ikke sentrum, men sentrumet utgjør en balanse med romkraften der en virvel dannes utover igjen fordi den ikke kan bli tettere, slik at den egentlige partikkel som fysikerne kaller det, er en liten utvekslings-kule-virvel i sentrumet av kule/sirkel-figuren. Sentrums-virvel er felles for både lysvirvel-trykk, elektron, proton, nøytron og andre partikler. Ett lett partikkel kan tenkes å ha mer flarete utvekslingsturbulens, mens snitt-beregningen gis bra med en gjennomsnitts-kule-beregning.

Neste figur er tenkt ut fra at innkommende og utgående feltlinjer dannes som en kraft-bevegelses-spiral som klemmer seg innover mot sentrumet ut fra feltlinjer som bender seg innover fra alle kanter av rommet hos gravitasjons-objekter, men gjelder flate vertikallirvler også fordi de har et lite volum uansett. På denne figuren er det at oppdagelsene av de fysiske lover dukker opp.

Vi ser nå sammenligninger i trakten der traktlinjene innover viser at kraften fortetter seg i areal etter 4 ganger tettere for hver halvering av avstand som da er så meget mer akselerasjonsstyrke feltlinjene drar noe med seg med, eller skyver noe. Formelen her følger samtidig en og samme hastighet gjennom partikkelen og er lik med romhastigheten. Jeg lar samme modell stå for å vise også et atom, samtidig jorden, og samtidig akselerasjonen til en bil på overflaten som har samme trykk i forhold til kulas sentrum, og at bremselengdene ved doubling av hastighet gir samme akselerasjon, mens jeg vet at samme gravitasjonstrykk klemmer bilen mot bakken. I modellen har alle trege partikler fremdeles samme kraft. Men det ligner også på Rommet til Einstein, dets treghet ved masse-objekter, og at samme hastighet til gravitasjon og felt også er lik lyshastigheten som er makshastighet i lokalt rom. Altså samme forhold som i grunnmodellen proporsjonalt. Fordi et jevnt kompresjonstrykk alltid gir samme verdier uansett hvor stort eller lite trykket er.

Det er her da bare krumningsrommet objekter dannes i som teller. Her er verdiene til gravitasjonskraften og differensialkraften like. De fysiske lover er oppdaget: Stemmer med de vi kjenner. Alle kraftkilder forholder seg mellom utveksling og en langt rettere kraft-retning. Her teller spredningen, og denne er lik for varmen fra et bål, fra en lyspære, en magnet, en elektrisk ledning, og som virkning rundt et elektron og et foton, samt fra alle partikler, de som graviterer, for gravitasjonskraft, og hva gravitasjonskraft og gravitasjonspartikler som kraftrom utenfor objekter og i objekter balansert tilnærmer seg. Altså potensiell energi, og bevegelsesenergi til masser og gravitasjonsfelt.

Bøyninger mellom rett felt og en utvekslingssirkulasjon er likt fordelt av bøyningsgrad i forhold til akselerasjonsgraden ved utveksling og som ligner proporsjonene som Gauss har satt frem, men der du kan gjøre det samme som Einstein gjorde, at det var bare å regne og regne til mest mulig er i overenstemmelse, og la det være utslag for formel eller konstant. Akselerasjonsforskjeller for forskjellige masser og hastigheter, er som en rettlinjert kraft som gulv for sammenligning av to forskjellige objekter masse og hastigheter, eller flere slike, i det vi kan beregne med fjerdegradsligninger. I dag er vårt planetariske rom, solsystemet bestemt så godt, at vi knapt nesten trenger hastighet eller masse for å avgjøre objekter fra en kilometers størrelse sine retninger og masse i rommet. Akselerasjon ved bevegelse i rett rom er utsatt fordi samme hastighetsløkke-utvekslinger i massen og gravitasjons-kraftrommet som objekter ellers og gir derfor en makshastighet bevegelse opp til romtrykkets utvekslingshastighet, et universelt feltroms gravitasjonstrykk, og vil gjelde for ett dobbelt så tungt univers, eller et letter ett, etter samme lover for akselerasjoner.

Med partikler er vi inne i et avbøyings-kraftrom som ikke bøyer mye i sin sirkulasjons-bue i forhold til hvor mange partikler rommet tvinger frem. Ett gjennomsnitt i universet som tilsvarer 4 heliumatomer pr kubikkmeter. Romtrykket må ellers være enormt, da samling av slike som kan danne sorte hull med mange nok, allikevel fordeler seg på samme måte i forhold til gravitasjons-rom-balansen rundt disse. Tenk at et nøytrino og et sort hull ikke utgjør noen forskjell for hvor gravitasjonsbalansen, samtidig som at det heller ikke påvirker at det er en maks-grense-sjikt for partikkelstørrelser. Få tyngre partikler, energipartikler må ha blitt dannet der det en gang var en krise i balansetrykket hvor en dobbelt eller giga-sterk partikkel dannes som erstatningsfyll for gravitasjonsbalansen, og allikevel er romkraften like tett. Omgjort til masse ville kraften ha vært helt massiv i forhold til verdien vi setter på dens nøytralitet til 0.

Kvante-verdier bestemmes av trykk-balansen, som gir frekvensene. Dette bestemmer også hastighets-løkkene og dermed bevegelses-hastighetene. Det er bevegelses-balanse også regulert av samme grunn-trykkets kraftbalanse. Thomsen, Rutherford, Bohr finner ut av atom-partikkelbalanse i den form at positivt og negativt utgjør en balanse, Rutherford at det må dannes baner grunnet frastøtninger for elektroner, men tilfeldige fordelinger balansert lik planetbaner, mens Bohr benytter elektromagnetisk og gravitasjons-lovens effekt med kraft-tetthet ved dobling av avstander som er forholdet 1- til 4 ved dobling av avstand fra kjernens kraftfelt, i og med at han finner fordelingen mellom Helium og Neon lik 2 elektroner i heliumskall og 8 elektroner i et Neons ytter-kall, som gir en nøytral stabil tilstand som ikke vil binde seg til annet, en edelgass. Siden følger så andre skall utenfor, men med utvidelse blir kraften fra kjernen svakere, og elektronskallenes partikkelmengde bestemmer fordeling av elektroner i skallene stadig mer.

Utvidelsen mellom elektroner gir rom for sammentreknings-opp-rom mellom elektronskallet innenfor, som en slags groper, gjennomsnittsavstand, men frastøtning mellom elektroner virker også mer, slik at avstanden kan utvide seg også. Her kommer rett balanse inn som hva avstanden er for riktig elektronbaneavstand. Dette avgjør også enkelte metallers mulighet til å ha eventuelt 1 eller 2 elektroner i bindingsskallet. Videre bestemmes elektron-avstand av nøytronantallet i kjernen da gravitasjonen da endres og justerer elektronbaner. Denne energien endrer banetetthet noe som gir de forskjellige energier, altså frekvensforskjell til isotopene ved avgivelse av lys, radiobølger. Dette holder til å analysere egenskaper i en grunnstoffmengde eller visse isotop-fordelinger, isotoptype som stoffer har i mineralprøver og i organiske forbindelser, og er ideelt verktøy for astrofysikere også, og i biologien. Svært viktig der radioaktive instrumenter eller atom-kraft skal utvinnes, benyttes.

Glem aldri at grunn-funksjonene til kraftmodellen jeg presenterer til deg aldri kom fra noen ren matematikk, fysikkformel, geometriske beregninger i fag, formler, og at det var analyse av romfunksjon, tids og bevegelses-funksjon og objekt-forskjeller i forhold til kraft, motkraft, ingenting eller noe, som ga lik bevegelse, tetthet, hastighet, og styrke, en ekspansjonsfunksjon og utvekslingsfunksjon som fikk frem modellen. Den gir ved utveksling de samme formler som i fysikken, derfor tror jeg modellen virkelig er den rette løsningen, og dens grunnfunksjon årsaken. Den viste seg helt logisk forståelig. Dens forskjells-funksjon i en balansert likedan kraft gir oss like og ulike, altså logikken og proporsjonalitetene i alt, og virker for valg- og selektive funksjoner som sammenligning for bevissthet, og tilpasning for det fysiske, men som er samme funksjonsgrunnlag, alt opp av samme kraftfunksjon, der sammenligningen bevisst og tilpasningens fysiske må stemme overens for at vi har en slags virke-lik-het annerledes enn alles virkelighets-erfaringer som er forskjellige. Å forstå = Er-Lik-Med!

Kraffunksjonen virker ellers som en flytende masse-aggregattilstand der hastighetsløkkebalansene virker som frosne kraftbiter i det flytende masse-aggregatet. Altså virker lignende som vi finner i forholdet fast, flytende, gass, eller vann som fryser til isbiter, isbiter som flyter i vann. Virvlende: har spinn, lik virvler i vann, og der virvelen har den motstandskraften for det som er rundt seg som det kraftstrømmen utenfor den tilsier. Du klarer ikke å spasere gjennom en luftvirvel, tornadovirvel eller orkanvirvel uten videre. Her snakker vi om partikler viss rotasjon har lyshastigheten. Den virvelen arbeider CERN med som kvark-partikkel-eksperiment.

Men du: Når to sort hull møtes, tilsvarende 29 og 33 solmasser, smelter sammen som i sum skulle gi 62 solmasser, men etterpå kun viser 59 solmasser, og det ikke kommer lyskvanter ut, og heller ikke elektromagnetisme, men kun gravitasjonsbølger, hva betyr dette da med forholdet masse, kvante-masse, og gravitasjonskraft. Kan gravitasjon da gå over i, eller masse, gå over i hverandre? Og hvem er eventuelt masteren? Jeg tror du skjønner hva jeg mener. At kraft-modell-beskrivelsen står seg den.

Vikan si det samme om moral. Liv er at det er likevekt som er holdbarhet for cellene, trykk og inntak og uttak. Stort sett kjemiske prosesser hvor molekylene er syrer og base-lignende for lukt, smak, for lyd, trykk, temperatur, og videre for lys, syn, balanse, nerveimpulser. Hva vi kan føle av fysisk. Holdbarheten til behovsorganer og sanseorganer virker slik helt reflekstivt uforståelig for de minste en-celler. Men hos større individer, så vet store dyr i havet og på land, også mennesker hva som er skadelig eller ikke i stort monn ved hjelp av sammenligninger og behovs-erfaringer, sanser-erfaringer. Konsekvensen er at vi blir bevisst moralen, holdbarhetskriterier, men bare i et snevert monn. Uten husk virker ingen bevissthet. Ingen bevissthets-sammenligning.

De fleste forstår seg ikke på sanseffekt og behovseffekt og holdbarhetseffekt for kroppen, og videre heller ikke for bevissthetsens sammenligninger om dette, da de ikke forstår seg på sansene og behovene for kropp og bevissthets-praktiske funksjoner. Det fremstår som mystisk, og retter seg mot de symbolske samlingsbegrep i stedet, et slags fast totem. Med slike stamme-kult-midler ender man opp med behovsrettet forståelse for moral, holdbarhet, og som alltid slår ut i at vi er de rette og alle andre enn oss har feil, skal dø, utryddes, eller være våre undersåtter. Utrolig at dette er alles grunnopplæring, og at pakter setter all holdbar fornuft til side. Her er det ikke snakk om forskjell fra uholdbar fornuft. Likeverd gir dette i alle fall ikke.

Vi kan/kunne klart det i felles løft. Min bedømmelse av tilstandenes muligheter, for eller i mot, er 0. Men at det finnes like mange uendelige gode løsninger som dårlige, er vårt valg. Da må vi kjenne verden, kropp og bevissthet, ikke bare strømmen av innholds-informasjon. Volden er krise 1. pinslene krise 2. Ressurs-holdbarheten 3. Uten opphør av vold og pine kan ikke vår og naturens holdbarhet opprettholdes, læres, mestres.

Det er livssynenes regler som gjenspeiles i politikk og religion, egeninteressen, og som er økonomi-fordelingenes kriser også, og til slutt livsformer, krig, ødeleggelse, og ikke minst rasering av livsgrunnlags-miljøet, den økologiske katastrofen. Hverken menneskeverd eller natur-verd. Holdbarheten forstås ikke, uten egosentrisk. Store deler av befolkningen ønsker samtidig at holdbarhetsfunksjoner for kropp, sanser, virknings-oppretholdelse av følelsesegenskap og bevissthets-egenskapene skal fungere. Men vi kjenner ikke en gang oss selv.

Menneske-rettigheter må jeg anta har noe slikt innhold som mål. Grunnlæren er ikke der. Politikk, folkeledelse, må vi på ulike måter ha av flere grunner. Også byttemidler. Hjelpemidler. Utvekslings-koder. Etterretning er nødvendig for oversikter i livet, verden, nettopp mest for å avdekke hva som er bra eller dårlig, ødeleggende eller holdbart. Men en slik ny lære om holdbarhet er både spesiell og enkel, og ville gitt en ny dimensjon til begrepet pedagogikk.

Vi vil trenge å sette oss inn i det vi kaller den fysiske verdens egenskaper! Det er en del av oss selv! Ikke leve som fortidens mennesker der de lærde ikke kunne vedkjenne seg at vi hadde en kropp. At Kant, Smith, Hegel og Marx ikke forstod den fysiske holdbarhet i begrepet moral! At bare bevisstheten teller, følelsene! Fysisk verden dominerer hverdagen og livsfunksjonene våre. Brudd på det fysiske er en stor del av vårt «onde»!

Å vite betyr å kunne bedømme om noe er bra eller dårlig, strekke oss etter eller unngå, en refleksiv virkning for bevissthet og behovsfunksjoner i oss, der nysgjerrigheten nettopp er søk, let og finn, sammenlign alt vi står ovenfor. Dermed kan ikke informasjonen om det fysiske gjemmes vekk. Læren om å fordømme biologien og de fysiske virkninger i naturen er ett brudd mot vår forstand, og om vi overlever som en funksjonell verden for hver dag og for fremtiden som mennesker og natur i en fysisk verden vi alt har merket oss. Å gjøre den fysiske verden betydningsløs er kroppslivens fallitt. Vil begrense bevissthet, behov og følelsesliv.

Roger Bergersen

All annen litteratur og informasjons-referanser får du fra:

DIFFERENSIALKRAFTENS REFERANSE-LISTE(PDF) 2018-2023 [ISBN 978-82-93780-19-9](#)

Kamos Forandringskraften 15-08-1994 [ISBN 82-993258-0-3](#) Nasjonalbiblioteket,

Kamos Forandringskraften revidert, Next forlag [ISBN 978-82-93780-22-9 PDF](#)

Differensialkraften The ∂f -Force **Revidert 2023** ISBN 978-82-93780-18-2 Original 18 aug 2018

Differensialkraften The ∂f -Force Tillegg 3 Grunnstoff-teori ISBN 978-82-93780-30-4